

Sygn. akt II PK 112/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa G. N.
przeciwko [...] W. Sp. z o.o. z siedzibą w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację G. N. w sprawie przeciwko [...] W. Sp. z o.o. w W. o przywrócenie do pracy oraz orzekł o kosztach.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną powód. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na oczywistą zasadność skargi wskazując, iż sąd pierwszej instancji uchybił swojemu podstawowemu obowiązkowi wobec powoda – pracownika i nie wezwał go do należytego wykazania przyczyn nie złożenia pozwu w ustawowym terminie, zatem instancja odwoławcza nie mogła oddalić zgłoszonych w tym zakresie wniosków dowodowych jako spóźnionych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wnoszący skargę wskazał na jej oczywistą zasadność. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie tzw. przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Wbrew twierdzeniom skarżącego okoliczność, iż powód nie został wezwany do przedstawienia przyczyn uzasadniających niezachowanie terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę nie przesądza o oczywistej zasadności przywrócenia terminu. Na rozprawie przed sądem pierwszej instancji powód złożył szczegółowe wyjaśnienia w przedmiocie okoliczności dotyczących wniosku o przywrócenie terminu. Przyznał, że przebywając na zwolnieniu lekarskim mógł chodzić oraz że mieszka z żoną i synem którzy mogli wysłać pzew w terminie. Sąd oceniając te okoliczności uznał, że brak było podstaw do przywrócenia terminu. Wobec powyższego przedstawiona argumentacja pełnomocnika powoda w zakresie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie pozwala na uznanie na etapie przedsądu, że rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji jest w ustalonych w sprawie okolicznościach ewidentnie błędne.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.